

[Adolph Sørensen.]

ganske den tendens til decentralisering, som dette indebærer, men jeg mener ikke, det er tilstrækkeligt. Kunne man ikke gå et skridt videre og f. eks. instituere amtstilsynsråd, hvorved man vel kunne spare de særlige sekretariater? Jeg henstiller i hvert fald, at tanken herom overvejes.

Jeg er tilfreds med, at lovforslaget giver mulighed for en smidigere og mere hensigtsmæssig anvendelse af lovens retsmidler over for påviste mangler, benyttelsesforbud, overbefolkning m. m.; men jeg skal i øvrigt ikke gå nærmere ind herpå, det er jo allerede nærmere omtalt af det ærede medlem hr. Lorentzen.

Jeg nævnte indledningsvis, at behovet for sanering øges, alt som tiden går, og i erkendelse heraf er vi helt positivt indstillede til tanken om nu at løse problemerne, fordi de trænger sig på, som de gør. Om det lovforslag, der foreligger her, så fuldt ud tilgodeser dette og gør det på den helt rigtige og tilstrækkelige måde, er en anden sag, som vi forhåbentlig kan nå til klarhed over i udvalget.

Jeg kan dog straks sige, at jeg synes, at visse paragraffer savner fornøden klarhed, og at vi finder, at lovforslaget — ligesom så mange andre af de forslag, der fremsættes i det høje ting — i for høj grad har karakter af bemyndigelseslovgivning. Vore betæneligheder er naturligvis ikke knyttet netop til den højtærede boligministers person og indstilling, men peger mod princippet i almindelighed, fordi det rummer mulighed for at fortsætte den allerede omsiggribende lovgivning over ministerielle cirkulærer, som i hvert fald vi for vort vedkommende ønsker standset. Vi mener, at det i højere grad må tilstræbes, at lovens ånd og bogstav og dens administrative og øvrige konsekvenser står helt klart i det øjeblik, loven er gjort færdig her i tinget.

Hvad jeg før sagde om centralisering kontra decentralisering i forbindelse med boligtilsynslovforslaget, gælder naturligvis også i forbindelse med saneringslovforslaget. Vi er da også tilfredse med, at saneringen fortsat gøres til et kommunalt anliggende, og med, at der nu er givet klare retningslinjer for de lokale områders pligt til at kortlægge saneringsbehovet og virkelig få gang i arbejdet. Sådan som det hidtil er

forløbet, har der jo kun været rørt ved tingene, hvor der er sket en direkte påklage fra en eller anden side, og vi hilser med tilfredshed, at dette ændres.

Hvad jeg før sagde om uklarhed, refererer sig i nogen grad til kommunernes placering i billedet. Efter 1941-loven deltog kommunerne jo med 50 pct. i saneringstabet, men de økonomiske konsekvenser af lovforslaget her synes ikke helt klare, i hvert fald ikke for mig, medmindre § 30 kan opfattes som en opretholdelse af 50 pct.s reglen. Vi knytter også forbehold og betæneligheder til, at der i § 28 opereres med begrebet: halv markedsrente, et begreb, som vi for vort vedkommende troede man var kommet ud over; vi troede, at det var et tilbagelagt stadium, så medmindre den højtærede boligminister har en forklaring i retning af, at man her undtagelsesvis arbejder med begrebet, må vi modsætte os denne tendens.

Selv om det er en absolut petitesse og detalje, synes jeg også, at bestemmelsen i § 24 om, at kommissionen selv træffer afgørelse om størrelsen af honoraret til sine egne medlemmer, er for kuriøs til, at den kan blive stående.

Bestemmelserne i lovforslagets kapitel VI, hvorefter der i hvert finansår stilles 8 mill. kr. til disposition som tilskud og 18 mill. kr. som statslån, kan vel bl. a. tages som udtryk for, at man har indarbejdet 1952-loven sammen med 1939-loven og 1941-loven i det foreliggende lovforslag — 1952-loven, der gav mulighed for lån til saneringsramte boliger i visse områder, og som blev fremsat af daværende boligminister Aksel Møller. Men der er i kapitlet en beklagelig anvisning på at lovgive over finansudvalget, som vi ikke kan acceptere.

Pariteten for midlernes anvendelse mellem de forskellige områder i landet kan der vel også være nogen grund til at drøfte nærmere; det gælder bl. a. i høj grad selve princippet om statslån eller ikke statslån og om vilkårene for statslån. Uanset at der i loven om boligbyggeri af 1958 er tilvejebragt hjemmel for 1 500 erstatningslejligheder årlig, vil kravet i lovforslaget om tilstedeværelsen af sådanne erstatningslejligheder som en forudsætning for overhovedet at igangsætte sanering jo nok medføre betydelige vanskeligheder; men